
2

Spolubydlící

Když Gilda otevřela dveře do svého nového bytu, byla okamžitě nadšená. Tohle byl jasně holčičí byt: slunný, pohodlný a taky trochu neuklizený, přesně jak Caitlin říkala. Na zdech visely umělecké plakáty z muzeí, například ze Smithsonianova muzea nebo z Corcoranovy galerie, a v obýváku byla prazvláštní směs nábytku – obrovská hnědá pohovka, starožitný prádelník, barevná Tiffanyho lampa a židle různých tvarů a barev, které Caitlin dostala od příbuzných nebo koupila na bleším trhu. Na okně vadlo několik květin v květináčích a mezi nimi se povalovala céděčka.

Gilda ráda zkoušela svou schopnost odhadnout lidi podle věcí, které kolem sebe nechali ležet, a protože tu Caitlin nebyla, naskýtala se jedinečná příležitost dozvědět se o ní něco dřív, než ji pozná osobně. Obešla obýváky a všimla si, že na parapetech stojí také mnoho momentek mladých lidí ve vysokoškolském věku, jak se zubí do objektivu a objímají se navzájem kolem ramen. Podle obrázků Gilda usoudila, že Caitlin je určitě oblíbená a hodně společenská. *Má spoustu kamarádů*, pomyslela si. Představila

si, jaké by to bylo, kdyby si mohla do své skříňky ve škole vylepit svoje fotky, jak šaškuje s Caitlininou partou. *Jestlipak mě těm kamarádům představí? Nebo jí bude připadat nedůstojné tahat s sebou středoškolačku?*

Gilda přelétla názvy knížek na policiče a všimla si, že tam je kniha přípravných testů ke zkouškám na právnickou fakultu a několik knížek s názvy jako *Turbo rande*, které zřejmě radily, jak si najít kluka nebo manžela. Zvláště ji zaujala kniha o analýze rukopisu a umínila si, že se na ni později pořádně podívá.

Gilda nakoukla do jedné z ložnic a potěšilo ji, když uviděla neustlanou postel, hromadu studentských příruček ke studiu práv a tornádo bot, ponožek, punčocháčů, sak a sukní, které vypadaly, jako by je někdo svlékal ve velkém spěchu a nechal je ležet přesně tam, kam dopadly. *Teď by tu měla být máma*, myslela si Gilda. *Viděla by, že nejsem jediná, kdo má v pokoji nepořádek.*

Gilda si odnesla zavazadlo do druhé ložnice a zjistila, že ta se od zbytku bytu nápadně liší. Byla tu postel s bílým krajkovým přehozem, smetanově bílý šatník a břízové stěny, skoro úplně holé, až na několik poklidných akvarelů Washingtonu: Národní katedrála, Washingtonův památník, přílivová nádrž – Tidal Basin – obklopená kvetoucími třeshňovými stromy. Byl to pokoj, který by člověk klidně mohl potkat v nějakém penzionu, tak byl hezký a zároveň neosobní.

Caitlinina spolubydlíčí na léto odjela. Gilda si pronajala její pokoj na doporučení zaměstnankyně Muzea špionáže, která jí pomáhala najít bydlení. Gilda obešla pokoj a snažila se zjistit, co je ta nepřítomná spolubydlíčí zač. Caitlin pohazovala své osobní věci úplně všude, kdežto tahle dívka po sobě nezanechala skoro ani stopu.

Nikde žádné usvědčující deníky, dopisy, knihy nebo stvrzenky. *To by mě zajímalo, jestli spolu s Caitlin vycházejí,* pomyslela si Gilda.

Všimla si, že z okna jejího pokoje je výborný výhled do oken vedlejšího křídla budovy, které leží naproti přes malý dvorek. *Tak tohle je slibná příležitost k nějakému tomu sledování!* pomyslela si spokojeně. V té chvíli ale nic zajímavého neviděla. Všechny byty, na které dohlédla, měly zatažené rolety nebo záclony.

Gilda vybalila kufr a pak opatrně položila svůj psací stroj na toaletní stolek. Když se zahlédla v zrcadle, všimla si, že vlasy, které si vytočila směrem ven po vzoru Jackie Kennedyové, jí tou dlouhou cestou a odpoledním vlhkem poněkud zplihly. Našla v přeplněné kabelce kartáč a energicky je znovu natupírovala, pak účes vzdorující zemské přitažlivosti postříkala oblakem laku na vlasy. „Vaším cílem je hodně objemný účes, který se nehne ani ve vichřici,“ četla v jednom článku o tom, jak vypadá „špionský šik styl“ ze šedesátých let. „Minišaty, kozačky, perfektně vytvarované a vysoko vyčesané kudrny, dramaticky protažené oční linky a umělé řasy vytvoří dokonalý špionský vzhled.“

Gilda zrovna usedla ke stroji a začala tukat deníkový zápis, když uslyšela zachrastit klíč. Vzápětí se už ve dveřích ložnice objevila Caitlin Merrillová v černém úzkém kalhotovém kostýmu a s batohem přes rameno. „Ahoj!“ Tvář se jí leskla potem.

Když uviděla svou letní spolubydlíci – pihovatou teenagerku s natupírovanými vlasy a v růžových šatech, jak sedí u mechanického psacího stroje – trochu ztuhla.

„Já jsem Gilda.“ Vstala a podala své spolubydlíci ruku – jak doufala, vhodným způsobem. „Moc mě těší.“

Caitlin Gildě ruku stiskla a zadívala se na ni zvědavýma modrýma očima. Dlouhé hnědé řasy měla obalené několika vrstvami řasenky, ale jinak nalíčená nebyla. Podívala se po Gildině stroji. „To si vždycky vozíš s sebou psací stroj?“

Gilda byla tak zvyklá mít stroj po ruce, kdykoli to jen šlo, že občas zapomínala, jak podivné se to může zdát jiným. „Jsem spisovatelka, tak si ho vozím, kdyby mě třeba napadla nějaká nová myšlenka nebo plán.“

„A nebyl by na cesty praktičtější laptop?“

Gilda věděla, že na tom něco je, ale ten stroj neměl nic společného s pohodlím; jí to takhle vyhovovalo. „Ona to je taková trochu složitější historie,“ řekla. „Ten stroj mi dal táta. Měl ho od dětství. Cítím se s ním prostě líp.“

„Tvůj táta je taky spisovatel?“

„Chtěl být, ale nikdy se mu to nepovedlo. Před pár lety umřel.“

Caitlin přešlápla a zjevně litovala, že se o stroji vůbec zmínila. „To mě mrzí.“

„Řekla bych, že si s tím strojem prostě připadám tvůřivější nebo tak nějak.“ Gilda nepovažovala za vhodné své nové spolubydlíci vykládat, že stroj je pro ni skoro magický. Byl to stroj, ale také něco jako neviditelný přítel, kterému se svěřovala se všemi problémy a sny – přítel, který jí snad pomáhal řešit i záhady.

Caitlin zjevně usoudila, že se nic nestane, když se u své nové spolubydlíci na chvíli uvelebí. Došla k posteli, shodila batoh na podlahu a plácla sebou na postel. Opřela se o lokty a přimhouřila oči. „Kolik ti vlastně je?“

„Patnáct.“ Gilda usoudila, že bude lepší se neprozradit. Co kdyby Caitlin mluvila s některým z jejích nových kolegů v Muzeu špionáže?

„Patnáct? Když mi ta paní z muzea říkala, že jejich stážistka potřebuje bydlení, netušila jsem, že tím myslí dítě. Tak to vypadá, že ti budu přes prázdniny dělat náhradní mámu.“

„Já jsem naprosto nezávislá.“ Gilda byla ráda, že Caitlin neprozradila svůj skutečný věk. „Letos jsem sama cestovala po celé Anglii.“ Gilda se už nezmínila o tom, že na té cestě je doprovázela Wendina učitelka klavíru.

„No ale stejně si budu připadat za tebe zodpovědná,“ namítla Caitlin. „Je mi dvaadvacet, Gildo.“

„Tak to bys už pomalu mohla být moje babička,“ zavtipkovala Gilda.

„Jo, v jistých kruzích ano,“ přidala se Caitlin.

„Ale mně lidi stejně říkají, že jsem na svůj věk hodně vyspělá, takže si se mnou nemusíš dělat starosti.“ Gildě taky jednou někdo řekl, že se chová „jako malá na to, kolik jí je“, ale to rozhodně Caitlin nehodlala vykládat.

Caitlin vstala a nakoukla Gildě přes rameno na deníkový záznam, který předtím psala. Nakrčila čelo. „Ty píšeš dopis tátovi?“

„Ale to je jenom taková povídka.“ Opravdu sice do deníku často psala v podobě dopisů svému otci, ale uvědomovala si, že její nová spolubydlící by nemusela pochopit, proč píše mrtvému. Rychle vytočila papír ze stroje. Nechtěla, aby si Caitlin přečetla, že doufá v dobrodružství ve společnosti Caitlininých kamarádů z vysoké a že si sepisuje seznam slavných duchů, které hodlá prozkoumat, počínaje Abrahamem Lincolnem.

„Jednou bych ráda napsala knížku.“ Caitlin sebou plácla znova na Gildinu postel. „Třeba napíšu komedii o randění ve Washingtonu od té doby, co jsem složila bakalářky.“

„Například?“

„No, tak třeba –“ Caitlin odpočítávala na prstech. „Třeba o lidech, co dají na internetovou seznamku svou fotku, ale už neprozradí, že ve skutečnosti mají tak asi o sto padesát kilo a o třicet roků víc. Nebo o chlapech, co ti řeknou, že na oběd s tebou mají jenom deset minut, protože pak mají ještě další schůzku a musejí být včas zpátky u svého stolu v Senátu. Nebo o chlapovi, co si *najal* týpka, aby dělal *jeho* kamaráda a vykládal o něm holkám u baru, jak je skvělý. Tady je fakt blázinec, Gildo.“ Caitlin zjevně o svých „šílených“ zkušenostech vypravovala ráda a Gilda tušila, že ji všechny ty zážitky v podstatě baví.

To by mě zajímalo, jestli když se budu držet Caitlin, skončím taky na rande se stopadesátikilovým chlapem, co pracuje jako úředník v Senátu nebo ve Sněmovně, říkala si Gilda. *Na druhou stranu, v té příručce Šikovný špion psali, že špehování je v podstatě hlavně společenská dovednost. Vsadila bych se, že Caitlin takhle může získat spoustu informací, když se seznamuje s tolika lidmi.*

Caitlin se podívala do Gildina zrcadla a prohrábla si rukou zplihlé, špinavě blond vlasy ve snaze dodat jim aspoň zdání upravenosti. „Koukni, když jsem přišla z práce takhle brzo, tak co kdybychom něco snědly a trochu se porozhlídly po městě? Mohla by sis prohlídnout Washingtonův památník a Lincolnův památník a vůbec takové ty turistické atrakce.“

„Skvěle. Jsem pro.“

Caitlin se podívala na Gildiny lodičky na podpatcích. „Ty boty jsou hezké, ale budou tě bolet nohy.“

„Já jsem na ně zvyklá,“ mávla rukou Gilda

„Taky bych se ráda oblíkala takhle frajersky, ale já no-

sím tenisky, jak to jenom trochu jde.“ Caitlin shodila sako. „Natáhnu si džíny a můžeme jít.“

Gilda vstala, přešlápla v lodičkách a usoudila, že by přece jen bylo rozumnější převléknout se do méně nápadného turistického oděvu, aby splynula s davem. *Tak budu mít lepší šanci zaslechnout v centru města nějaké ty tajné informace, když to bude vypadat, že jsem jenom obyčejná holka z Balíkova z Michiganu, říkála si. Jsem koneckonců ve Washingtonu a člověk nikdy neví, co uslyší.*